

co se stalo
m. j. hylandová

FLEET

FLEET

M. J. Hylandová

Co se stalo

co se stalo
m. j. hylandová

Copyright © 2009 by M. J. Hyland
Translation © Pavel Bakič, 2011
Cover and layout © Lucie Mrázová, 2011

ISBN 978-80-87162-87-3

Julianu Owenovi

Vše nepodmíněné patří do patologie.
Nietzsche

část první

Položím zavazadla na zápraží a třikrát zaklepu. Nebuším jako policista, ale ani jako bych se styděl.

Světlo na verandě se rozsvítí a otevře mi bytná. Je mladší a hezčí, než jsem čekal.

„Dobrý večer,“ pozdravím. „Patrick.“

„Už na vás čekám kolik hodin.“

Je deset pryč a já měl dorazit v šest. V puse mám vyschlo, ale nasadím nejvřelejší úsměv, jaký svedu.

„Ujel mi vlak,“ řeknu.

Neměl jsem v úmyslu lhát, ale nedala mi na výběr.

„Tak už pojdte dovnitř.“

Stojíme proti sobě v předsíni, já zády ke dveřím, ona zády ke schodišti. Měl bych něco říct, ale nic mě nenapadá. Znova odložím zavazadla a nevím, co s rukama.

„S ostatními nájemníky se budete muset seznámit ráno,“ dozvím se. „Zrovna tu nejsou.“

Bytná si shrne dlouhé hnědé vlasy a jako šálu je spustí přes levé ňadro.

„Pomůžu vám z kabátu,“ nabídne se.

„Není třeba,“ řeknu. „Nechám si ho na sobě.“

To abych si mohl schovat ruce do kapes.

„Stojíte hned u věšáku.“

„Už jsem řekl, že si ho sundavat nebudu.“

„Jenom mi přišlo, že vám bez něj bude líp, noc je dost teplá.“

Podívá se mi do očí, já jí pohled oplatím a ona ucouvne, jako by z nastalého ticha vinila místo, kde stála.

Rád bych, aby mi ukázala můj pokoj a neprotahovala to. Sundám si kabát a pověším ho.

„A je to,“ řeknu.

Odkašle si a mě napadne, jestli není stejně nervózní jako já. Třeba jsem jí padl do oka.

„Víc zavazadel nemáte?“

V jedné tašce si nesu oblečení, v druhé nářadí.

„Ne.“

Můj kabát spadne z věšáku, a protože se pro něj ani jeden z nás nesehne, je to, jako bychom tu nebyli sami.

U telefonu v hale visí na provázku pero. Brnknu na šňůrku a pero se rozhoupe.

Bytná se zasměje, ale ne uštěpačně.

„Čím jste se při čekání zabavil?“

„Otevřel jsem si knížku.“

Zakryju si ohryzek rukou. Nečetl jsem si. Zašel jsem do obchodu s pitím, kde se dala koupit čtyři piva za cenu dvou. Tři jsem vypil na nádraží, abych si zlepšil náladu, a čtvrté mám pořád v tašce.

„A je dobrá?“

„Zatím ano.“

Na zdi visí obrázky lodí.

„Jednu si stavím,“ vysvětlí bytná. „Bridget Bowmanová si buduje bárku.“

Usměju se a ona mi úsměv bezstarostně oplatí. Sem tam má mezi zuby plak, připomíná spáry mezi dlaždicemi.

„Pěkné,“ řeknu.

Ukáže na zeď, kde visí obrázek napůl dostavěné lodi v temném přístřešku. Měl bych se zeptat, co je to přesně

za konstrukci, ale nic o lodích nevím a udělal bych ze sebe hlupáka.

Zvednu kabát.

„Zavedu vás nahoru,“ řekne Bridget. „Máte pokoj v patře.“

Je dost malý, ale zase je v přední části domu a určitě z něj bude pěkný a nerušený výhled na moře.

Vybavení tvoří postel pro jednoho, dřez, odkapávač a polička na hrnky a talíře. Pod oknem stojí stůl a dřevěná židle.

Složím zavazadla pod dřez a posadím se na postel. Dal bych si šunkový sendvič a šálek kafe. Pak bychom si mohli lehnout a já bych Bridget složil hlavu do klína. Nebo ona do mého. Jak by chtěla.

Vejde dál a zůstane stát blízko u mě. „Co máte v té velké tašce?“ zeptá se.

„Nářadí.“

Přejede zavazadlo očima.

„Chcete ho ukázat?“

„Ne, díky,“ zavrtí hlavou. „Jen mě to tak napadlo.“

Vstanu.

„Vyhovuje vám pokoj?“ zeptá se.

„To je slabé slovo.“

Usměje se. „Na jak dlouho se tu zabydlíte?“

„Na neurčito.“

„Takže jste se přistěhoval nadobro?“

„Nebo nazlo.“

Zasměje se a o krok ustoupí. „Pojďte dolů do kanceláře, ať to máme z krku.“

Vede mě po schodech dolů. Nikam nespěchá, jde pomaleji, než je třeba, pořád se na mě otáčí a vykládá mi, jaké to je vést penzion.

Před třemi týdny mi má snoubenka Sarah nahoře na schodišti oznámila: „Nemůžu si tě vzít, mezi námi je konec,“ a když sešla na půl cesty dolů, oslovil jsem ji jménem, ale ona se nezastavila, dokonce se na mě ani neotočila, jen dodala: „Nechod' za mnou, prosím.“

Měl jsem chuť ji z těch schodů srazit, zapůsobit na ni tak, jak jsem to slovy nedokázal. Ale neudělal jsem to, a když zabouchla dveře, řekl jsem „Tak dobře“ a „Tak sbohem“.

Později jsem si tu událost přehrával znovu a znovu, představoval jsem si, jak bych jí opřel ruce doprostřed zad a strčil tak silně, až by proletěla vzduchem.

A pořád dokola se mi v hlavě omílalo: „Zlomilas mi srdce a já ti zlomil páteř.“ Nikdy bych nic takového neřekl, vůbec mi to nebylo podobné. Nikdy jsem nikomu vážně neublížil, dokonce jsem na to nikdy tak moc nemyslel.

Den na to jsem si začal v novinách hledat práci a ubytování někde na jihu u moře a za tři týdny už jsem měl sbaleno a seděl ve vlaku.

Teď jsem tady, sto mil daleko, a tohle všechno je minulost. Sarah je minulost. Uzavřená záležitost. Nemusím už na ni myslet, když nechci.

Kancelář má Bridget nalevo pod schody. *Nevstupovat*, stojí na matném skle. Bridget odemkne, vejde a posadí se za psací stůl. Na zdech visí další obrázky lodí a černobílé fotografie z její svatby, na stole leží hromádka knih s lodní tematikou a na kartotéce stojí váza plná bílých květin. Kde asi je Bridgetin manžel?

„Budete muset zaplatit na dva měsíce dopředu plus šestitýdenní zálohu pro případ, že byste něco poničil nebo úmyslně poškodil.“

Podobné výrazy jsem v životě slyšel jedině od otce, a od toho se nedá čekat nic jiného, je to nabručený tovární

předák, co věčně čmouchá po zlodějině a všemožných přestupcích. Bridget je na takové řeči až moc pohledná.

„Samozřejmě,“ řeknu.

Otevřu peněženku, vytáhnu bankovky a bez mrknutí oka zaplatím. Bridget si určitě pomyslí, že je můžu přehazovat vidlemi.

Zamračí se na ně.

„Počkejte,“ nabídnu se, „já vám to přepočítám.“

Zaplatil jsem jí do pětníku a zbylo mi jen sto padesát liber.

„Není vám nic?“ stará se.

Zavrtím hlavou.

„Asi jste prostě utahaný.“

„Máte pravdu, byl to perný den.“

„To věřím.“

Nestačí to.

„Promiňte, že jsem teď takový mrzout,“ řeknu. „Ráno budu jako vyměněný.“

„Tak co kdybychom papírování a vaše klíče nechali na zítra?“

„Výborný nápad.“

Obejde stůl na moji stranu. „V tom případě dobrou noc, Patricku.“

Je překrásná.

„Dobrou.“

Dojdu na odpočívadlo a Bridget na mě ještě zavolá: „Snídaně je ve všední dny v půl osmé a o víkendu v půl deváté.“

„Díky!“ křiknu. „Nashle zítra!“

„Dobře se prospěte,“ popřeje mi.

„Vy taky.“

Jak se naše hlasy rozléhají po schodišti, rozhostí se příjemná atmosféra, jako bychom byli na dovolené, jen já a Bridget, sami dva.

Už spím, když prásknou přední dveře.

Je půl jedné a ostatní hosté se vracejí domů. Někdo si venku natloukl o zeď a ozývá se smích.

Vstanu a otevřu okno, pokusím se rozlišit, o čem se mluví, ale slyším jen mrouskání nadržného kocoura.

„Jděte do prdele,“ zamumlám.

Obleču se a obuju, zkusím sám sebe přesvědčit, abych sešel dolů, ale rozmyslím si to a z bot zase vyklouznu.

Ostatní hosti, jsou to dva chlapi, se dál chechtají a baví.

Znova se obuju.

„Nech to plavat,“ řeknu pak nahlas. „Seznámíte se ráno.“

Neměl jsem v úmyslu začít si povídat sám se sebou.

Když jsem se při tom přistihl teď, možná se mi to nevědomky přihodilo už dřív.

Zase se zuju, svléknu a lehnu si.

Ale neusnu, vlastně ani nezamhouřím oči.

Dvojice vystoupá po schodech a jeden z mužů se zasměje a utrousí: „Ten nový kluk.“

Vzbudím se ve čtyři. Host ve vedlejšímu pokoji prdí, zní to, jako když na pánvi praskají párky. Úplně jsem se probral a dalším vyleháváním bych jen ztrácel čas. Stejně už neusnu.

Vstanu a obléknu se.

Vyrazím se ven projít k moři, podívám se na východ slunce a na snídani budu zpátky.

Co nejtíšeji se odkradu dolů a z háčků vedle věšáku seberu svazek klíčů.

Dojdu prázdnou ulicí na promenádu a dál až tam, kam dosahují vlny. Do tmy svítí jen bledý měsíc a pár nerozbitých oranžových lamp v dálce. Vlny se valí po písku, ocumlávají ho, jako by byl k jídlu, a burácení moře zní jako potlesk.

Vydám se k městu. Než dorazím na hlavní ulici, mám v puse jako na poušti.

Všude mají zavřeno. Dojdu až k železniční stanici, kde se kříží několik tratí. Je to nějakých dvacet minut od penzionu.

Nikoho tam nenajdu, ani hlídače, ani uklízečku, a bufet má zavřeno. Přelezu zábrany a dojdu na druhé nástupiště. Studený vzduch je tam cítit vychladlým popelem a motorovým olejem.

Vydám se zpátky.

Do penzionu dojdu až po východu slunce, za matně modrého denního světla.

Bez zdržování vystoupám do pokoje, otevřu velkou tašku, vytáhnu kufřík s náradím, schovám ho pod postel, vezmu ručník a vydám se do koupelny na konci chodby. Zamknu se a svléknu, ale teče jen studená. Zkusím oba kohoutky, upravím tlak, všechno k ničemu. Vytáhnu špunt, omotám si ručník kolem pasu, vyjdu na chodbu a pátrám ve skříni po vodoměru nebo bojleru. Nenajdu ani jedno.

Seberu šaty, vrátím se do pokoje a lehnu si.

Vzbudím se až ve čtvrt na devět. Málem jsem promeškal snídani.

Omyju si obličej studenou vodou, zastrkám si košili do kalhot, otřu si boty a vydám se dolů.

Uslyší na schodech můj svižný krok a bude jim jasné, že jsem v kondici a nemůžu se dočkat, až se seznámíme. Tahle finta mi částečně pomáhá překonat ostych.

U stolu pod arkýřovým oknem spolu v jídelně sedí dva muži. Uprostřed místnosti je další stůl, prostřený pro jednoho.

Vejdu a zabořím ruce do kapes.

„Dobré ráno,“ pozdravím.

Jeden z mužů vstane. Má vlasy jako uhel.

„Zdravím,“ odpoví. „Shaun Flindall.“

Má vybraný londýnský přízvuk a vypadal by jako filmová hvězda, nemít tak odstáté uši.

„Těší mě,“ řeknu.

Druhý muž zůstane sedět a jen se uráčí pokývnout mým směrem. Ruku má přehozenou přes opěradlo židle a zpod stolu mu trčí dlouhé zkřížené nohy.

Není tak pohledný jako Flindall, ale je vysoký, má husté blondaté vlasy a přesně ty modré oči, na které holky letí. A je opálený.

„Ian Welkin,“ představí se s ještě vybranějším přízvukem než Flindall. „Přisednete si ke mně?“

Flindall nic nenamítá, sebere talíř, posadí se ke stolu uprostřed místnosti, podívá se na mě a pak sáhne za ucho pro cigaretu. Čekám, že si zapálí, ale jen ji přendá na druhou stranu.

Posadím se naproti Welkinovi.

„Vítám tě na palubě,“ přejde hned na tykání.

„Díky,“ odpovím.

Oba mají před sebou teplou snídani.

„Doufali jsme, že tu budeš už večer,“ řekne Welkin. „Chtěli jsme tě provést po městě.“

„Prošvihl jsem vlak,“ vymluvím se.

„A teď i snídani,“ zavtipkuje Flindall.

„Bridget vyrazila do města,“ vysvětlí Welkin. „Ale vrátí se cobydup.“

„Třeba ti pak udělá sendvič se slaninou,“ řekne Flindall. „Když pěkně poprosíš.“

„Paráda,“ odpovím. „Umírám hlady.“

Ani jeden mi nic nenabídne. Stačil by kousek topinky.

„Víš, že je vdova?“ nadhodí Welkin. „Jejího manžela přejel vlak.“

„Jak se to stalo?“

Welkin se zasměje se zavřenou pusou. „Uváznu s autem na kolejích.“

„Vlak jel dřív, než měl,“ doplní ho Flindall. „Neuvěřitelná smůla.“

Flindall si zase přendá cigaretu za druhé ucho.

„Jak je to dlouho?“ zeptám se.

„Dva roky,“ informuje mě Welkin. „Jen si ty jatka představ.“

„Teď si s tou druhou staví loď,“ řekne Flindall.

„S jakou druhou?“

„Její manžel měl spolujezdce,“ vysvětlí Welkin. „Spolupracovníka.“

„S tou druhou vdovou,“ řekne Flindall.

„Kristepane,“ zavrtím hlavou.

Welkin si otře pusou ubrouskem a Flindall se poštourá v zubech párátkem.

Oba si mě prohlížejí.

Welkin nechal na talíři párek a kus jelita. Klidně bych po něm dojedl.

„Cos měl za obor?“ zeptá se. „Myslím na vysoké?“

Bridget jim prozradila, co jsem o sobě napsal v dopise.

„Nedostudoval jsem.“

„Ale co jsi studoval?“

„Historii a psychologii,“ odpovím, „ale po prváku jsem odešel.“

„Škoda,“ míní Welkin.

„Obrovská,“ připojí se Flindall a prohlíží si cigaretu, kterou drží v prstech.

„Já si to moc nebral,“ řeknu.

Rozhostí se ticho a oba si dolijí čaj.

„Zrovna jsem povídal Flindallovi o svojí cestě do Austrálie,“ podělí se Welkin.

Nic neodpovím, nic mě nenapadá.

„Doufal jsem, že uvidím pár žraloků, ale nenatrefil jsem ani na jednoho.“

„Ani já ne,“ vypadne ze mě.

Chtěl jsem říct, že jsem žraloka taky nikdy neviděl, ale Welkinovi je možná úplně jedno, co jsem myslel. Dál hřímá, jako by stál na jevišti.

„Podle mě kdyby žraloci měli ruce,“ říká, „nenamáhali by se zabíjet. Ukusují lidem nohy čistě ze zvědavosti. Kdyby měli ruce, prostě by lidi –“

„Objímali?“ skočím mu do řeči.

Oba se zasmějí, je to přátelský smích a poprvé se na mě dívají, jako by mě neměli za idiota.

Už nebudu tak nervózní.

Welkin mi přes stůl podá ruku.

„Vítám tě na Vauxhall Street, Pate.“

„Patricku,“ řeknu.

„Dej si topinku, Patricku.“

Bridget se vrátí zvenku s balíčkem v hnědém papíru. Možná nám v něm nese večeři.

„Dobré ráno,“ pozdraví.

Vstanu a pozdrav jí oplatím.

„Prospal jste se dobře?“

„Prospal, dík za optání.“

„Prošvihl jste snídani, nemáte hlad?“

„Trochu.“

„Bude vám stačit sendvič se slaninou?“

„Určitě. Díky.“

Flindall zastrčí cigaretu zpátky za ucho a zdvihne se.
„Musím do práce.“

Rozloučíme se s ním.

Bridget odloží balíček a posadí se na uvolněné místo. Budu si na sendvič muset chvíli počkat.

„Shaun je architekt,“ prozradí mi Bridget. „Jeden z hlavních návrhářů nového pavilonu.“

„Zajímavá práce,“ řeknu.

„A Ian je matematik.“

„Pojistný,“ doplní Welkin. „Teď vlastně spíš pojízdný.“

Bridget se usměje.

„Vybral jsem si takovou neoficiální dovolenou,“ pokračuje Welkin. „Mám města plné zuby, tak jsem vyrazil na vzduch k moři. Ozdravný pobyt.“

„Byl jsi nemocný?“ zeptám se.

„Ne tak docela,“ odpoví.

„Jenom trochu moc bohatý a trochu moc líný,“ dobírá si ho Bridget.

Welkin přikývne. „Přesně tak.“

Bridget se usměje, vezme balíček a odejde.

Vypadá to, že podobný rozhovor nevedli poprvé.

Welkin mi při čekání na snídani dělá společnost.

„Proč si Flindall tu svou cigaretu nezapálí?“ zeptám se.

„Před dvěma týdny přestal, nosí ji za uchem, aby měl něco do ruky.“

„Nejsou to pro něj muka?“

„To bych řekl, ale v tom to právě vězí, rozumíš?“

Nerozumím, ale nic neříkám.

„Sehnal sis tady práci?“ zeptá se.

„Sehnal, dělám mechanika. Mám v pondělí ráno nastoupit v dílně na hlavní.“

„Jak tam dělají veterány?“

„A sportáky.“

Pootočí hrnkem a zahledí se na čajové lístky.

„Proč jsi vlastně odešel z vysoké a šel opravovat auta?“

„Víc mi to sedí,“ řeknu. „Člověk musí dělat to, co mu víc sedí.“

„Pravda,“ uzná. „Asi ses rozhodl správně.“

Neptal jsem se, co si o mém rozhodnutí myslí.

„Když si to vezmeš,“ rozpovídám se, „je to fajn povolání a člověk si slušně vydělá. A navíc se projedu v pěkných autácích.“

Bridget se vrátí se sendvičem.

„Tumáte,“ položí ho přede mě.

„Díky.“

Pustím se do jídla a Bridget sesbírá špinavé nádobí na ták na vedlejším stole. Welkin vstane a pomůže jí, a když mají hotovo, položí mu Bridget ruku na paži a nechá ji tam a pak se dívají jeden na druhého déle, než se nosí, a i když se Bridget nedotýká mě, polije mě horko. Doufám, že není z těch, co by se dotýkaly chlapů, která sotva znají, a nic tím vlastně nemyslely.

„Měl bych vyrazit,“ řekne Welkin. „Musím něco vyřídit.“

„Tak zatím,“ rozloučím se.

„Máš dojedeno,“ všimne si. „Nedoprovodil bys mě nahoru? Máme pokoje hned vedle sebe.“

Na další plkání nemám náladu.

„Zůstanu dole,“ řeknu. „Musím si vyřídit pár telefonátů.“

Bridget odejde a Welkin se jí málem nalepí na záda. Jestli se ukáže, že spolu spí, dočista mi to zkazí náladu.

Pár minut počkám, pak se vrátím do pokoje, vezmu ručník a zkusím vanu.

Pořád jen studená.

Sejdu do Bridgetiny kanceláře a oznámím jí, že neteče teplá.

„Po ránu je to lepší.“

Hledá něco ve vrchní zásuvce stolu a mračí se na mě, jako by to snad nemohla najít mou vinou.

„Právě že jsem to zkoušel i po ránu,“ řeknu.

„Aha.“

„Můžu dostat klíče?“ změním téma.

„Ale ovšem.“

Vytáhne dva z kartotéky.

Důležitě si mě změří.

„Až se budete vracet, dávejte je na věšák za dveřmi. Poznává se podle toho, kdo je zrovna doma.“

„Jasná věc.“

„Máte modrý háček, to je stejná barva, jakou má číslo na vašich dveřích.“

„Rozumím. To si zapamatuju.“

„Pojďte rovnou vyřídit to papírování.“

Chová se škrobeně. Když si vzpomenu na večer, je jako vyměněná. Řeknu, že mi je třiadvacet, a Bridget odpoví, že by mi hádala míň. Zajímá se, jestli rodiče nejsou z Irska, když mě pojmenovali Patrick.

„Ne, ale děda byl.“

„Biřmovaný ale nejste, vidíte? Nejste katolík.“

„Jak jste to poznala?“

„Říkáte, že jste plným jménem Patrick James Oxtoby. Žádné biřmovací jméno.“

Nic na to neřeknu.

„Mamince se určitě bude stýskat,“ řekne Bridget.

Zeptám se, proč myslí.

„Říkal jste, že jste nejmladší a je to poprvé, co jste z domu.“

Pokrčím rameny. „Možná se jí stýskat bude. Možná taky ne.“

Na odchodu se mezi dveřmi ještě otočím.

„Popudil jsem vás něčím?“ zeptám se.

„Ne,“ podiví se Bridget. „Zatím,“ usměje se potom, ale ne tak, jako se v jídelně usmívala na Welkina.

„To rád slyším.“

„Nebudte pořád tak ustaraný, Patricku.“

Co může vědět o tom, jak moc jsem ustaraný?

Vyrazím z penzionu do města a cestou si říkám, že máma nejspíš umírá strachy a že jsem jí měl nechat pořádný

dlouhý dopis a v něm pár milých slov. Dobře se o mě starala. Měl jsem jí poděkovat, třeba aspoň nepřímo.

Moje nové pracoviště stojí na rohu vylidněné hlavní ulice, ob dům od pošty. Kovový vývěsní štít vybledl a zrezl: *Auto-servis North Star. Specialista na všechny modely & značky. Postaráme se i o veterány. Servis, náhradní díly, opravy.*

Zastavím se na protějším rohu a dívám se. Chci si udělat představu, jak jdou mému novému zaměstnavateli obchody, ale nikdo nevchází ani nevychází, i když by v pátek mělo být v servisu živo. Hned v pondělí majiteli navrhuju, ať vývěsní štít vymění.

Pokračuju hlavní ulicí k nádraží. Zase jsem dostal hlad, a tak se stavím pro rybu s hranolkami. Až na jednoho desetiletého kluka jsem v obchodě sám a na jídlo si musím počkat, protože ještě nemají pořádně rozpálený olej.

Na molu se posadím na lavičku a pustím se do jídla.

Z moře se vrací rybář s kořistí ve žlutém kbelíku. Moc toho nenachytal, pár podměrečných kousků, o jakých jsem myslel, že se pouštějí zpátky. Po jídle se chvíli procházím a prohlížím si starý pavilon. Zkusím se dostat dovnitř, ale všechny dveře jsou na západku. Trochu vzadu objevím stojací ceduli, na které křídou stojí *Dnes zavřeno*.

Vrátím se na hlavní ulici a míjím staré kino The Royale. Dávají jediný film, muzikál. V temném klimatizovaném sále bych si poseděl rád, ale muzikály nejsou nic pro mě. Radši bych něco akčnějšího a beztak mám chuť na pivo.

Hospoda za nádražím se jmenuje Ducie Arms.

Stařec u baru má na popelníku odloženou hořící cigaretu, ale stejně si zapálí další. Chápu, proč se pořád žene za novým začátkem. Je v tom spousta naděje. Sdílím ten pocit, přijel jsem do města začít znovu.

Objednám si pintu. Hospodská si všimne, že studuju menu na křídové tabuli, a zeptá se, co si dám.

„Nemám hlad.“

„Kdybyste si to rozmyslel, stačí říct.“

Dveře se otevřou a já se ohlédnu. Nemůžu si pomoci, jsem asi trochu lekavý.

Dám si další pintu.

Do hospody zavítají dva muži kolem třicítky a sednou si blízko dveří. Jeden nese kufřík. Dojde objednat pivo a zase se posadí, nemá si ale se svým společníkem co říct. Oba jen s prázdným výrazem vyhlížejí z okna.

Nejsem žádný pijan, to ani náhodou, ale čas od času to na mě přijde, jako třeba za poslední tři týdny, od doby, co se se mnou Sarah rozešla. Nejde mi o to, se opít, chci prostě utišit bolest.

Od čtrnácti mě bolívá krk a ramena. Nevím, co ty bolesti způsobuje, a doktoři jsou taky bezradní. Přejde to, jen když si dám pár skleniček a všechno se trochu zamlží.

„Čekáte na někoho?“ zeptá se hospodská.

Napadlo ji to, protože sedím zády ke dveřím a ohlédnu se pokaždé, když se otevřou.

„Jo.“

Nenamáhám se vymýšlet, s kým se mám setkat. Hospodská musí prohodit pár slov s každým pitomcem.

Objednám si další pintu a po ní ještě jednu. Sice si v penzionu platím večeři, ale dostanu chuť na hospodský dlabanec.

Objednám si steak s hranolkami a další pintu a pak vyrazím do penzionu.

Je skoro osm.

V pokoji si překontroluju kufřík s nářadím a podle svého zvyku ho nechám trochu vyčnivat zpod postele, rukojetí ven, abych ho mohl popadnout, až budu ráno vyrážet do

práce. Že mám ustláno a poklizeno si sice všimnu až po chvíli, ale zahřeje mě to u srdce. Bridget mi zašla udělat pořádek a urovnat věci a já mám pocit, jako by mě tím povýšila. Nemůžu si takhle žít dlouho přes tři měsíce, ale rád bych, aby stály za to, aby neuplynuly jen tak.

Lehnu si na postel, přičichnu k čistému povlečení a zavřu oči. Dostanu chuť zajít dolů a poohlédnout se po Bridget a už se k tomu chystám, když začne ten rámus.

Welkin má u sebe holku, jeho postel naráží do zdi a ještě si při tom ti dva povídají. Posadím se a poslouchám. Welkin na závěr mohutně zasupí a pak se zachechtá, jako by se někomu posmíval za nějaký přehmat. Aspoň že tam nemá Bridget.

Aby toho nebylo málo, přistane mi na obličejí moucha. Když ji odeženu, s bzučením otře svoje špinavé černé tělo o zed' nad stolem a pak se vrátí znova ochutnat můj pot. Z obličejí si sletí odpočinout na koberec a jakmile popadne dech, zase se na mě vrhne. Pak se vrátí ke zdi nad stolem a já po ní hodím botou a zaječím: „Vypadni, ty svině, z mého pokoje!“

Odvedle zase zazní smích, až zčervenám a zpotí se mi paže, dokonce i ramena. Lehnu si a přetáhnu si deku přes hlavu.

Mám po náladě.

Budu potřebovat rádio.

3

Je sobota a já se vzbudím ještě před snídaní. Posadím se k otevřenému oknu a krátím si chvíli výhledem na pobřeží, moře a dokonale rovný obzor.

Odněkud zaznívá pořád dokola dětský křik: „Ahoj, tati, ahoj, tati,“ a když utichne, po promenádě projede první ranní autobus a zabočí kolem rohu před penzionem.

Naslouchám skřípění brzd, sykotu otvíraných dveří, nářku, se kterým motor zdolává kopec.

Nechám okno dokořán, obléknu se a sejdu dolů.

Je teprve čtvrt na devět, ale Welkin s Flindallem už sedí u stolu pod arkýřovým oknem. Flindall si ulízl vlasy a na sobě má frajerský proužkovaný oblek. Welkin má přes opěradlo přehozené sako s hedvábnou podšívku. Já si oblékl jenom zamaštěné triko a hnědé vlasy mi zplihle visí přes uši.

„Ranko, Patricku,“ pozdraví Welkin.

Mám pocit, že jsem je od něčeho vyrušil.

„Vyspal ses dorůžova?“ optá se Flindall.

Nezbývá mi než se posadit k volnému stolu uprostřed.

„Chrněl jsem jako miminko,“ odpovím.

Pustím se do připravených topinek a kukuřičných lupínků, ale o samotě se u stolu cítím nesvůj.

Naliju si sklenku vody.

„Tak nám o sobě přece něco pověz,“ pobídne mě Flindall.

Zapátrám, čím bych jim tak vyhověl.

„Patrick možná není dost odpočatý,“ uchechtne se Welkin. „Nejspíš ho celou noc budilo, jak si vedle užívám.“

„Tím to možná bude,“ přizvukuje mu Flindall jako antický chór.

„Řeknu ti,“ napačuje se Welkin, „vystoupal jsem na absolutní vrchol.“

Doufal jsem, že si u snídaně dobře popovídáme, a teď bych Welkina nejradši uškrtil.

„To se máš,“ řeknu.

Usměje se. „Pověz nám, jaké to je dělat mechanika.“

„Na tom není nic zajímavého.“

Působím nemluvným dojmem, ne jako bych se s nimi chtěl hádat.

Bridget vejde s teplým jídlem na tácu. Na sobě má žluté šaty těsně pod kolena a pusu si namalovala rudou rtěnkou.

Moc jí to sluší.

„Dobré ráno, Patricku.“

Vstanu.

„Dobré ráno,“ odpovím. „Nepotřebuješ pomoct?“

„Ale kdepak, vůbec. Jen se posad' a najez se.“

Odloží tác na příborník.

„Ty platíš mně,“ řekne, „ne já tobě.“

„A že to není žádná láce!“ ozve se Flindall.

Bridget si založí ruce a hraje navztekanou.

„Jen si to zkus líp a levněji,“ vybídne ho. „Vsadím se, že to nezvládneš.“

„Je to tak,“ řekne Welkin, „v tomhle městě lepší přímořský penzion nenajdeš.“

„Žádný další už tady totiž není,“ zúročí nahrávku Flindall.

Bridget se zasměje a nandá nám slaninu, vajíčka a rajčata.

„Máte všichni všechno?“ přesvědčí se.

Ujistíme ji, že nám nic nechybí.

Odejde.

Pustím se do slaniny a uhodím se vidličkou o zuby.

Zarazím se.

„Jak dlouho už tu vy dva bydlíte?“ zeptám se.

„Dva měsíce,“ řekne Welkin.

„Já taky,“ doplní Flindall. „Dva měsíce.“

„To jste přijeli spolu?“

„Ne,“ zavrtí Welkin hlavou. „Náhoda.“

Flindall si přendá cigaretu za druhé ucho. „Ale bydlel tu s námi ještě jeden chlap.“

Welkin se na něj obrátí: „Jenže odjel.“

Chtěl bych se jich na něj vyptat, ale není kdy.

Zazvoní totiž zvonek a sotva se otevřou dveře, uslyším ten hlas.

Patří matce.

Vstanu od stolu a vyjdu na chodbu, ale je pozdě. Bridget ji už pustila dál.

Zůstanu stát pod schody.

„Překvapení!“ zavýskne matka.

Její šaty připomínají potah na autobusové sedačky. Nosí tyhle přišernosti, jak je rok dlouhý.

„Ahoj,“ řeknu.

Docupitá ke mně, doširoka rozpřáhne paže a její rozbředlá bílá kůže se vyvalí ven. Matka vypadá na vrcholu blaha a velké modré oči jí jenom září, jako by se chystala na piknik. Ještě že tak, ale byl bych daleko radši, kdyby mi dala vědět předem. Domluvili bychom si sraz ve městě. Do penzionu bych ji nepustil.

„Tomu ty říkáš uvítání?“

Dveře do jídelny zůstaly otevřené a Welkin s Flindallem na nás určitě vidí, ale nezbyvá mi než padnout matce do náručí. Když mě propustí a o krok ustoupí, ucítím závan rozpáleného nylonu z jejích punčoch. Nejspíš sem od nádraží došla pěšky.

„Já tě tak ráda vidím, Patricku.“

„Já tebe taky,“ řeknu.

Všimnu si mince na koberci a sehnu se pro ni.

„Pojďte do jídelny, paní Oxtobyová,“ pozve matku Bridget, „a dejte si s námi čaj.“

„Děkuji,“ přijme matka, „umírám žízní.“

Bridget vykročí do jídelny. Matka ji následuje a poctí mě letmým úsměvem.

Přidám se k nim.

Welkin s Flindallem uvítají matku vstoje a sotva se představí, přitáhne si matka židli k jejich stolu.

„Přijela jsem vlakem, moc pěkně mi ta cesta uběhla.“

„Musela jste vyrážet hrozně brzo,“ řekne Welkin.

„Stavila jsem se na noc u kmotřenky.“

Vlakem tu je za dvě hodiny s jediným přestupem, ale lístky si musela rezervovat, jakmile jsem oznámil svůj odjezd.

„U Jennifer v St Anne's?“ zeptám se.

„Kde jinde. Pozdravuje tě.“

Kabelka jí spadne ze stolu. Zvednu ji a položím ji matce do klína.

„Za minutku jsem zpátky,“ řeknu.

Vyjdu do pokoje, vezmu polštář a z kufříku s nářadím vytáhnu kladivo s kulovým nosem. Položím polštář na podlahu, přikryju ho ručníkem a vší silou do něj začnu bušit. K tomu počítám: *kráva zasraná jedna, kráva zasraná dvě, kráva zasraná tři, kráva zasraná čtyři.*

Doslova mě tu vyslídila a ještě se ubytuje ani ne deset mil daleko.

Když mi mávala u vlaku, doufal jsem, že ji teď dlouho neuvidím.

Posadím se ke stolu u okna, ale nemůžu popadnout dech. Určitě jim dole vypráví historky z nemocnice a všichni už vědí, že je povoláním vrchní sestra na chirurgii a že je jedna z nejzkušenějších sester v celé Anglii. Kriste pane. Už sem doléhá její smích a ostatní se smějí s ní.

Je chytrá, a jestli se začne bát, že neudělala dostatečný dojem, už si najde záminku jim sdělit, že rok studovala medicínu, než porodila nejmladšího syna. Sedm let po dvojici potratů ji to sice zaskočilo, ale ne nepříjemně, vůbec ne nepříjemně.

Lehnu si na postel, zavřu oči a čekám, dokud neusoudím, že už se vypovídala a vypila pár šálků čaje. Nechci ji o to vyprávění připravit, ale celé si ho taky protrpět nemusím.

Sejdu dolů a zůstanu stát ve dveřích do jídelny.

„Mami?“ ozvu se.

„Ano, Patricku?“

Welkin se sprostácky šklebí a Flindall očichává nezapálenou cigaretu. Vypadá pobaveně.

„Pojď se projít k moři,“ navrhnou. „Venku je pěkně.“

Matka spočine očima na Welkinovi, jako by čekala na jeho souhlas.

„Jestli bydlíte někde ve městě, paní Oxtobyová, mohla byste zas někdy přijít na večeři,“ nabídne Bridget.

„Vynikající nápad,“ chytne se toho Welkin. „Ale přijďte na oběd.“

Večeře si v penzionu nedává.

„To bych mohla,“ připustí matka.

„Musíte,“ zapřísahá ji.

Matka vstane a rukou si z šatů omete drobečky.

„Tak zase u oběda!“ loučí se Welkin.

„Snad to vyjde.“

„Slibte nám to,“ naléhá Flindall.

Oblíbili si ji, okamžitě si ji oblíbili. Nemusí málem ani promluvit a má všechny omotané kolem prstu.

„Tak dobrá,“ podvolí se. „Přijdu.“

Bridget nás vyprovodí ke dveřím.

„Nezapomeň mamince ukázat starý pavilon,“ zaúkoluje mě. „V tomhle ročním období to tam žije.“

Vedu matku k zastávce autobusu, doleva od penzionu, pryč od moře.

„Ráda tě vidím,“ opakuje.

„Já tebe taky.“

Měl bych k ní být o dost vlídnější, aby se necítila jako nezvaný host, ale musí pochopit, že tu o ni nestojím.

„Moc pěkný hotýlek.“

„To ano.“

„Musí tě stát jmění.“

„Čeká mě dobrý plat,“ řeknu. „Skoro dvojnásobný, než jsem měl.“

Je to pravda a je příjemné se tím pochlubit.

„To ráda slyším, Patricku.“

Natáhne se a vezme mě za ruku. Nevadí mi to a její hřejivý dotyk mě těší, ale vymaním se dřív, než bych se vymanil doma. Teď se věci mají jinak.

„Moře je támhle,“ upozorní mě.

„Tamtudy půjdeme zpátky.“

„Ale vždyť je krásně! Sám jsi to říkal.“

„Bude lepší se nejdřív svézt do města a jít až zpátky.“

„Nejsem ještě žádná stará bába,“ hartusí matka. „Chodit ještě můžu.“

„Klidně bys mohla běžet maraton,“ řeknu.

Zasměje se a zlehka, láskyplně mě poštouchne. Jak se jednou rozesměje, má potíže přestat. Táta se skoro neusmívá, jenom tak pofrkává, jako by se mu něco nelíbilo. Matčin smích mi nikdy nevadil.

Usměju se na ni.

„Krákáš jak racek,“ dobírám si ji.

„Vid', že je u moře pěkně?“

„Proto jsem tady.“

Rozhlédne se ulicí. Autobus nikde.

„Proč jsi odcházel?“ zeptá se matka.

„Nechal jsem nahoře puštěnou vodu.“

„To jsem nemyslela.“

Neříkám nic.

„Nedělej ze mě blbce,“ napomene mě. „Víš, že ti to neprojde.“

Matka sbírá porcelánové figurky zvířat, o narozeninách a Vánocích vždycky nějaké dostane. Má jich stovky a opráňuje je každou druhou sobotu odpoledne.

Jednou večer jsem přišel z hospody domů a matka zametala v obýváku střepey.

Můj bratr Russell jí s tím pomáhal.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

Russell mě zatáhl do kuchyně.

„Táta se vytočil a mrsknul dvěma novými koníky o zed.“

Vrátil jsem se do obýváku a nespouštěl z matky oči. Vkleče smetala menší úlomky a pak se na mě konečně taky podívala.

„Přímo před jejíma očima,“ povzdechl si Russell.

Táta musel být opravdu příšerně naštvaný, když na něj Russell žaloval. Vždycky drželi spolu.

A teď, v kamenném přístřešku při čekání na autobus, vidím u mámy stejný výraz.

„Chci vědět, proč jsi odešel z domova.“

„Vždyť jsem ti to říkal. Kvůli té nové práci. Musím to pořád opakovat?“

„Odjel jsi strašně narychlo,“ vyčítá mi. „Oznámil jsi nám to den předem, málem jsme se s tebou ani nestihli pořádně rozloučit.“

Neodpovídám. Matka si přehodí kabelku z jedné ruky do druhé.

„A co Sarah? Všem nám to přišlo líto, abys věděl.“

Neměl jsem jim o Sarah říkat. Měl jsem lhát a tvrdit, že jsem se já rozešel s ní.

„Stačilo,“ řeknu.

Zadívá se na autobus přijíždějící v opačném směru, jako by chtěla vběhnout do vozovky, přinutit řidiče zastavit a poprosit ho, ať se otočí.

„Takhle tu budeme čekat celý rok,“ postěžuje si. „Pojď pěšky.“

„O čem jste mluvili, když jsem byl nahoře?“

„O ničem, za co by ses musel stydět.“

„Tak o čem? Co přišlo na přetřes?“

„Ti dva sympatičtí mladíci mi povídali, jak se jim v penzionu líbí.“

„Paráda.“

„Říkali, že jsi báječně zapadl.“

„Zapadl?“

„Že si spolu rozumíte.“

Položí mi ruku na paži.

„Ten krasavec,“ řekne, „ten brunet s cigaretou za uchem.“

„Shaun Flindall.“

„Tak ten si podle mě neuvědomuje, jak mu to sluší. Je trochu utápnutý, šíleně visí tomu druhému na rtech. Tomu blondákovi. Vsadím se, že by chtěl být jako on.“

Vidíme to stejně, jako ostatně skoro všechno. Ted' to ale přiznat nemůžu. Ted' ne. Matka tu nesmí zůstat. Musí odjet domů.

„A co ten blondák, jak ten se jmenuje? Vypadlo mi to.“

„Ian.“

„Studoval matematiku v Cambridge. Ohromně si věří, je to takový ten namyšlený a přitom společenský chlapík. Podivín, aspoň máš ale o zábavu postaráno.“

„To mi nemusíš povídat.“

Vyhlíží na promenádě autobus. Nic nejede.

„Jsou oba takoví nóbl.“

Neodpovím, dokonce se ani neusměju. Nechci k ní být krutý, ale nedala mi na výběr.

„A Bridget si staví lod.“

„Já vím.“

„Jakou přesně?“

„Klipr,“ střelím, i když bych klipr nepoznal, ani kdybych ho měl přímo před nosem.

„Třeba tě vezme na projížďku, až ho dostaví.“

V autobuse si sednu dozadu.

„Proč si sedáš na zadní sedadla jako nějaký obejda?“

„Vepředu se mi dělá špatně.“

„To je pro mě novinka.“

Nechal jsem mezi námi kus volného místa. Matka si na něj odloží kabelku a studuje ji, jako by se chtěla ujistit, že si tam hová pohodlně.

„Neměl jsi odjíždět tak narychlo,“ vyčte mi.

„Kvůli tomu za mnou slídíš?“

„Málem jsi ani neřekl, že odjíždíš. Prostě jsi se sebral a šel. Odepsal jsi nás.“

Myslí si, že to chápe, ale to se plete. Podle ní jsem si na nich chtěl vybit bolest, kterou mi způsobila Sarah, ale tak to není. Odešel jsem, abych mohl začít znovu. Nechci, aby si myslela, že se bez ní neobejdu.

„Neměla jsi sem za mnou jezdit.“

Nastoupí dvě stařeny s kostkovanými nákupními taškami na kolečkách, a i když se jim nabízí celý prázdný autobus, sednou si dvě řady před nás.

„Říkala jsem si, že bychom si mohli promluvit u tebe v pokoji, v penzionu. Doufala jsem, že mi ukážeš, kde bydlíš.“

„Později.“

Ani mě nenapadne. Jakmile s ní skončím, posadím ji na první vlak.

„Co takhle sejít k moři?“ navrhone. „Dáme si třeba zmrzlinu.“

„Vždyť jsi právě snědla balík sušenek.“

„Měla jsem dvě. Ty pořád přeháníš.“

Má pravdu.

Mlčím.

Vystoupíme na konci hlavní ulice. Zabočím odtamtud k nádraží, zastavím ale před hospodou, která stojí obdům od kina.

„Na hospodu je snad ještě brzo,“ řekne matka.

„Myslíš?“

„V tuhle hodinu tě pít nenechám.“

Posadí se před hospodou na lavičku.

Zůstanu stát.

Otevře kabelku a vytáhne papírový kapesník.

„Pojď k moři, je to kousek. Dáme si rybu a hranolky a budeme koukat na vlny.“

Nasadila tón malé holčičky. Kéž bych se k tomu žertování mohl připojit.

„Mně se nechce,“ řeknu.

„Tak najdeme nějakou kavárničku.“

„Najedl bych se v hospodě,“ vedu si svou. „Nedojedl jsem snídani.“

Matka se rozhlédne, ale jedinými svědky jsou stařeny z autobusu, muž venčící bílého psíka a dva pubertáci, co se na druhé straně ulice opírají o zábradlí a kouří.

Konec léta, město u moře, a živou duši aby pohledal.

„Podívej támhle,“ ukáže matka. „To je kavárna, vidíš? Vedle lékárny.“

Chci si s ní povídat a zároveň nechci. Chci, abychom si víc rozuměli, a zároveň chci matku vystrnadit. Kdybych s ní byl o samotě v pokoji, ne na ulici, kde na nás každý vidí, povídal bych si s ní rád. Povídání s ní mi na nervy nikdy nelezlo. Ale nechci s ním začínat tady, když si ode mě ani nedrží dostatečný odstup.

„Pojď, sedneme si tam,“ rozhodne.

Převezme vedení a ulici přejdeme bok po boku, tak blízko, že se paží otřu o její. Neodtáhnu se.

V kavárně se posadíme blízko k oknu.

„Ráda bych, abys na mě nebyl tak nakvašený,“ plísni mě matka. „To přece zvládneš.“

Taky bych rád, jenomže to není jediné, co bych si přál.

„Pokusím se.“

„Nech si ty poznámky.“

Nahlédnu do lístku.

„Proč se pořád musíš takhle vzpouzet?“ posteskne si matka.

„Já se nevzpouším. Jenom ti jde o něco jiného než mně.“

4

Jako odměnu za to, že jsem měl ve třídě nejlepší známky, jsem od rodičů k desátým narozeninám dostal zbrusu nové kolo. Můj jediný sourozenec je o sedm let starší brácha Russell, a ten si ve škole nijak slibně nevedl. Po maturitě šel pracovat do stejné továrny na čokoládu jako táta, brzo to tam dotáhne na technického vedoucího a nosí košili s kravatou. Košili jediné bílou, kravatu jediné modrou, zrovna jako táta.

Po červeně natřeném kole mě rodiče nepřestali zahrnovat dalšími odměnami za dobré známky, ale otec si mě pokaždé začal jedním dechem dobírat, že prý mám nějaké mutantní geny, že doklady o mojí adopci někam zmizely a že zůstává záhadou, kde se v době mého početí pohyboval Einstein. O jeho otcovské lásce jsem samozřejmě nepochyboval – večer co večer se svalil na pohovku před televizi, posadil si mě k sobě, nechal si namasírovat nohy a pak mi tu službu oplatil – ale lezlo mi na nervy, že se mnou mluví hned tak a hned zas jinak, že mě v jednu chvíli povzbuzuje a v další shazuje.

Ani jsem se nemusel snažit, abych se udržel mezi nejlepšími ve třídě, a když přišly zkoušky na gymnázium, prostě jsem zabral a jako nic je složil, nejspíš proto, že pro mě byla představa neúspěchu ještě nestravitelnější než představa úspěchu.